

DE LAATSTE RIT!

| DOOR GEKE EMADI |

Het busje kwam steeds dichterbij. Willem van Slooten gaf een stopteken maar dat werd genegeerd. Opnieuw gaf hij een teken maar het voertuig reed verder. Met bonkend hart en klamme handen richtte hij zijn geweer. Als het moest, schoot hij ze allemaal overhoop...

Ik ben in 1979 geboren in Brummen en groeide op in een gereformeerd vrijgemaakt gezin. Mijn twee zussen zijn vijf en tien jaar ouder dan ik. De situatie thuis was niet zo gemakkelijk en zo ontstond bij mij een scheef godsbeeld. Ik verborg mijn onzekerheid achter een stoer masker of hing de lolbroek uit. Maar de echte Willem kreeg niemand te zien. Ik was niet alleen bang voor mijn vader, ik was ook bang voor God. Ik dacht: 'God houdt me in de gaten. Als ik iets fout doe, dan komt Hij met bliksem uit de hemel om me te straffen.' In Zwolle ging ik naar de middelbare school en had daar een leuke tijd. Omdat ik niet wist welke beroepsopleiding ik moest kiezen, deed ik een soort overbruggingsjaar waarbij ik me richtte op zogenaamde uniformberoepen. Op MTV zag ik op een dag een

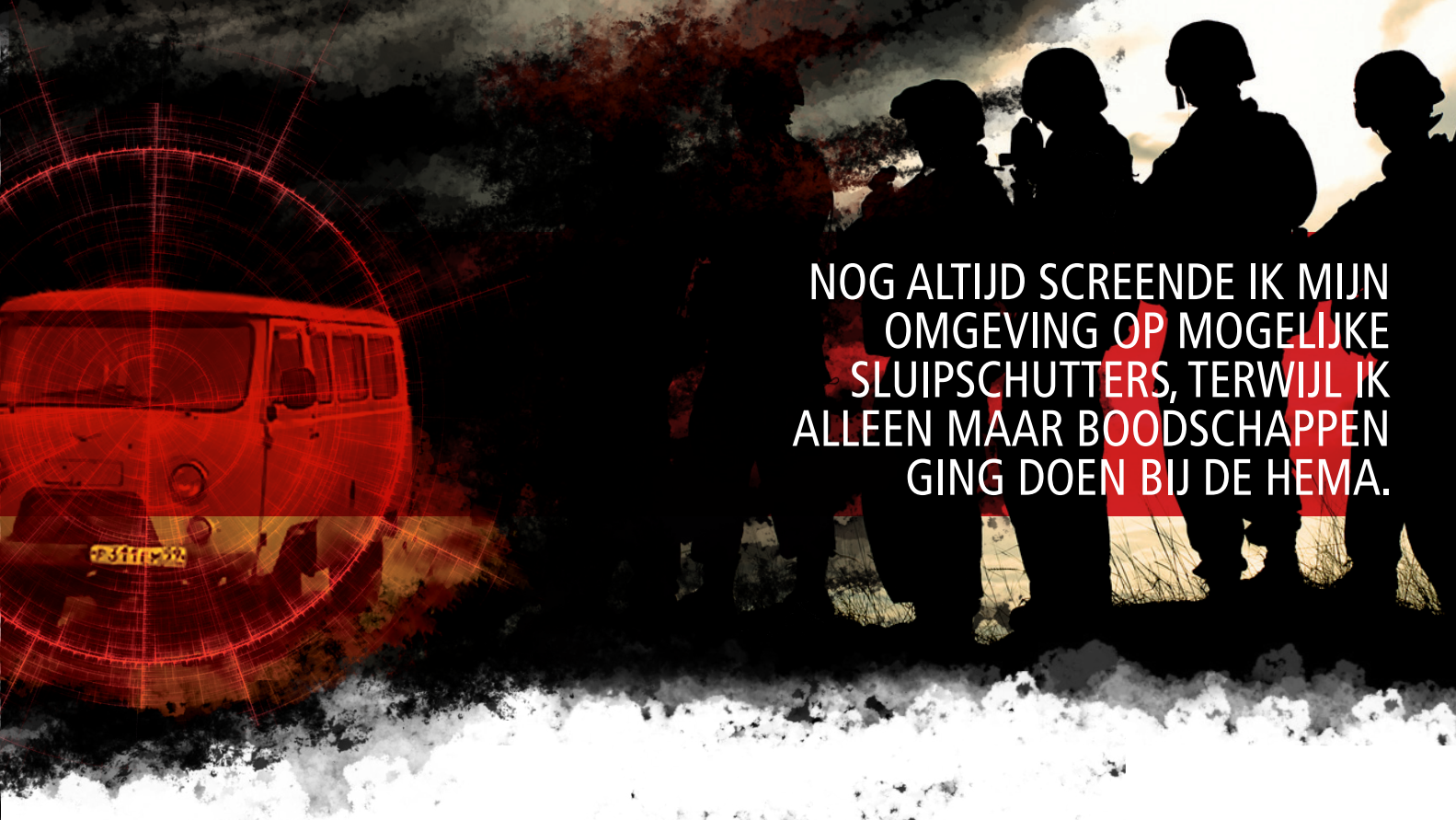
reclamespotje over de landmacht en dat leek me wel wat. Ik was zeventien jaar toen ik me aanmeldde. Allereerst werd mijn lichamelijke conditie uitgebreid getest en daarna volgde een psychologisch onderzoek. Ik werd goedgekeurd en toegelaten tot de AMO (Algemene Militaire Opleiding). Op de eerste dag zakte de moed me al bijna in de schoenen. Bedolven onder een berg spullen hoorde ik een sergeant woedend tekeergaan. Vertwijfeld vroeg ik me af waar ik aan begonnen was. Maar thuis had ik geleerd dat je in principe niets kan gebeuren zolang je je maar aan de regels houdt. Ga met de stroom mee, dan kom je niet in de problemen. Ik wilde het graag goed doen, laten zien wat ik in mijn mars had en dat lukte. Het werd een mooie tijd.

Een heel ander leven

Eerst kreeg ik een functie-opleiding als chauffeur. Na ongeveer een half jaar werd ik ingedeeld bij de parate eenheid (middelzware transportcompagnie). Ik moest me melden in Nunspeet en toen het zover was vroeg ik me geschokt af waar ik terecht was gekomen. Ik kwam in een vrijwel verlaten gebouw terecht met aan de wanden allerlei pornografische afbeeldingen. Bijna iedereen was op een missie naar Polen dus de eerste dagen moest ik me alleen zien te vermaken. Zo begon mijn leven als militair. In de weekends ging ik naar huis en iedere zondag zat ik keurig in de kerk. Door de week leidde ik nou niet bepaald een christelijk leven, maar daar stond ik weinig bij stil.

Uitgezonden

Ongeveer twee jaar later maakte ik deel uit van een noodhulpteam dat werd uitgezonden naar Albanië. We vertrokken met de trein uit 't Harde, stapten in Zwitserland over op voertuigen en in Zuid-Italië gingen we aan boord van een enorm marineschip, de Hare Majesteit De Rotterdam. Ik was twintig en stond te trap-

NOG ALTIJD SCREENDE IK MIJN OMGEVING OP MOGELIJKE SLUIPSCHUTTERS, TERWIJL IK ALLEEN MAAR BOODSCHAPPEN GING DOEN BIJ DE HEMA.

pelen om aan het grote avontuur te beginnen. Midden in de nacht kwamen we in Albanië aan waar de regen met bakken uit de lucht kwam. Er moest een groot kamp worden opgezet en de kwartiermakers waren al vooruit gereden om het één en ander in orde te maken. Het was onze taak om honderdduizend Albanese vluchtelingen weg te halen uit de conflictzone. Als vrachtwagenchauffeur vervoerde ik voedsel, benzine, munitie en dus ook personen. Vluchtelingen in dit geval. Normaal gesproken passen er zo'n achttien mensen in een wagen maar wij vervoerden wel vijfendertig mannen, vrouwen en kinderen per rit. Dat was heftig. Iedereen zat op elkaar gepakt en dat rook allesbehalve fris. We reden snel want we moesten op tijd op onze bestemming zijn. Omdat de wegen er slecht aan toe waren, werden we onbarmhartig door elkaar geschud, urenlang. Ons basiskamp bevond zich in de havenstad Durrës. Een ander kamp lag in Kukës. Daar voerde de NAVO bombardementen uit en als dat gebeurde, lagen we te schudden in de wagen waarin we sliepen. De kogels vlogen vlak over ons heen. De eerste nacht was ik zo bang dat ik spontaan begon te bidden.

Kosovo

Na drie maanden keerde ik terug naar Nederland om bijna een half jaar later uitgezonden te worden naar Kosovo. Daar zag ik wat de verwoestende bombardementen vanuit Albanië, waar ik eerder getuige van was geweest, hadden aangericht. De plaatselijke bevolking had

een schoolje opgeknapt, maar men had één muur bewust niet gerenoveerd als een herinnering aan de gruwelijke moordpartij die daar had plaatsgevonden. De muur zat vol kogelgaten en opgedroogd bloed. Jonge kinderen stonden ervoor met een foto van hun vader, broer, oom of neef in hun handen. Mannen die zonder pardon door de Serviërs doodgeschoten waren. Dat was enorm confronterend. Op een dag moesten we naar Macedonië. De NAVO had een belangrijke leider opgepakt en de plaatselijke bevolking was woedend. We reden met een konvooi over een brug toen we tegengehouden werden. Een woeste menigte drong zich aan ons op, het zweet stond in m'n handen. Als het moest, dan zouden we met geweld voor ons leven knokken. Er klonken schoten maar we hadden geen idee wie daar verantwoordelijk voor was, laat staan waar het vandaan kwam. Later bleek het om vuurwerk te gaan, maar dat wisten we op dat moment natuurlijk niet. We kwamen er uiteindelijk door, maar het had weinig gescheeld of er was

Als ik schoot en de inzittenden bleken onschuldig, dan zat ik zwaar in de problemen. Schoot ik niet en hadden ze toch kwaad in de zin, dan waren de gevolgen niet te overzien en had ik mijn werk niet goed gedaan.

bloed gevloeid. De adrenaline gierde door m'n lijf. Een andere keer, 's avonds laat, waren we verdwaald. We moesten keren maar dat betekende dat we een mijnenveld in zouden rijden. We zaten met z'n tweeën in de wagen en besloten er, op hoop van zegen, voor te gaan. Dat was natuurlijk krankzinnig maar we deden het gewoon, iets wat ik me nu absoluut niet meer kan voorstellen. Gelukkig kwamen we er zonder kleerscheuren vanaf. Na ongeveer zes maanden kwam ik weer thuis waar een rustige periode bij Defensie aanbrak.

Eenzaam in Irak

Een paar jaar later bestond er een reële kans dat we naar Irak uitgezonden zouden worden. Dat wilde ik maar al te graag want daar gebeurde het allemaal, dat was het echte werk. Ik werd bij de kapitein geroepen die me overplaatste naar een andere groep waaraan ik vervolgens leiding moest gaan geven. We werden harder getraind dan ooit te voren en op een dag was het zover. Als korporaal 1e klasse was het mijn taak om de Nederlandse basis in Irak te bevoorraden. Vanuit Nederland kwamen vliegtuigen naar Koeweit waar de spullen in wagens werden geladen. Vervolgens reden we met een konvooi dwars door het land, beschermd door de infanterie. Ik had een goede reputatie en dat was me heel wat waard. Maar ik kwam als nieuwkomer in een hechte club terecht met mannen die ongeveer dezelfde rang hadden als ik. Het waren jongens met een heel andere achtergrond. Ik schrok van de sfeer, de mannen

BLIJKBAAR HAD NIEMAND ER MOEITE MEE DAT IK KEER OP KEER DRONKEN WERD ALS IK GING STAPPEN MAAR NU IK ME LIET DOPEN, ONDERVOND IK VEEL WEERSTAND.

leken afgemat en uitgeblust. Ze hadden een aantal mensen verloren. Ik vroeg me af of ik er over een paar maanden ook zo aan toe zou zijn. Als plaatsvervangend konvooicommandant moest ik met iedereen nauwe contacten moest onderhouden. Ik werd ingewerkt en reed mijn eerste konvooi. Voor zover ik het kon bekijken ging alles goed maar na een paar ritten kreeg

ik plotseling van alle kanten kritiek. De jongens van de infanterie lieten me weten dat ze geen vertrouwen in me hadden en ook mijn eigen mannen keerden zich tegen me. Dat maakte me heel onzeker en ik voelde me door iedereen afgedankt. Op een dag kreeg ik een ongelukje waardoor ik half bewusteloos op de grond viel. Een collega zag me liggen maar deed niets om me te helpen. Nadat ik bijgekomen was ging ik verhaal halen, maar ik werd totaal niet serieus genomen. Daardoor voelde ik me nog ellendiger en wat ik ook deed om mijn situatie te verbeteren, het hielp allemaal niets. Ik stond stijf van de stress. Gelukkig werd ik opnieuw overgeplaatst en mijn nieuwe functie bleek een verademing. Ik kon een beetje m'n eigen gang gaan en dat was precies wat ik nodig had. Maar nog steeds werd ik niet echt door de anderen geaccepteerd en dat maakte me vreselijk eenzaam.

De laatste rit

Zodra we het kamp verlieten, werd het link. We hielden de omgeving voortdurend in de gaten, alles werd gescand. Dingen die opvielen moesten onmiddellijk gerapporteerd worden. Op een dag vond er bij de poort van het kamp een bomaanslag plaats waarbij elf mensen, Engelsen en Irakezen, gedood werden. Het was een enorm stressvolle tijd, al besepte ik dat niet toen ik er middenin zat. In iedere auto met een man schuilde een potentieel gevaar. Was dit

een zelfmoordenaar die de boel wilde opblazen? Ik kon niet meer onbevangen naar mensen kijken. Vaak stond ik op het punt om iemand overhoop te knallen omdat ik me in een bedreigende situatie bevond. Tijdens mijn allerlaatste rit deed zich ook iets dergelijks voor. Ik reed in een bus in het konvooi en om het konvooi te beschermen hield ik achteraan de wacht. Er kwam een busje aangereden, volgeladen met mannen, vrouwen en kinderen. Verschillende keren gaf ik een stopteken maar dat werd steeds genegeerd. De bus kwam dichterbij en met bonkend hart richtte ik mijn geweer op het voertuig. Ondertussen flitste er van alles door mijn hoofd. Als ik schoot en de inzittenden bleken onschuldig, dan zat ik zwaar in de problemen. Schoot ik niet en hadden ze toch kwaad in de zin, dan waren de gevolgen niet te overzien en had ik mijn werk niet goed gedaan. Schoot ik wel en bleek het terecht, dan was ik de held van de dag. Het busje kwam steeds dichterbij. Met het zweet op mijn voorhoofd hield ik mijn vinger aan de trekker, klaar om te vuren. Op het allerlaatste moment besloot de chauffeur toch te stoppen. M'n hart ging als een gek tekeer, terwijl ik langzaam m'n wapen liet zakken. Dit keer had het echt maar heel weinig gescheeld of...

Verloren

Eenmaal weer terug in Zutphen viel ik in een gat, noem het maar gerust een krater. Maandenlang had ik dag en nacht op scherp gestaan, moeten beslissen over leven of dood. Ik had me eenzaam gevoeld, niet gesteund door mijn collega's en worstelde ook nog eens met God. Ik wist dat Hij er was, maar vertrouwde Hem niet. Nooit zou ik me aan Hem overgeven want als ik dat deed, was het met me gedaan. Hij zou me vast een dodelijke ziekte bezorgen als straf voor alles wat ik fout had gedaan. Mijn angst voor God was zo groot dat ik zelfs overwoog om mijn leven aan satan te geven. Dat ik een compleet verknipt godsbeeld had, besepte ik niet. Ik werd depressief, naar mijn idee had het leven geen zin dus misschien was het wel beter om dood te zijn. Mijn familie en vrienden zagen wel dat het niet goed met me ging maar konden me niet bereiken. Nooit had ik geleerd om over mijn gevoelens te praten, ik wist niet eens wat ik voelde en zat compleet op slot. Als ik door de stad liep, was ik alert. Nog altijd screende ik mijn omgeving op mogelijke sluipschutters terwijl ik alleen maar boodschappen ging doen bij de Hema. Na vier weken verlof moest ik weer aan het werk. Daar functioneerde ik

goed maar thuis ging het slecht. Mijn angst voor God werd steeds groter en ik voelde me alleen en rot. Deze gevoelens compenseerde ik door veel uit te gaan en te drinken. Ik werd een echte zuipschuit.

Totale verandering

Op een dag adviseerde iemand me om eens bij een nieuwe gemeente te gaan kijken. Ik besloot dat het geen kwaad kon en stapte bij de Berégemeente in Zutphen over de drempel. Zodra ik binnen was had ik slechts twee gedachten: 'ik wil hier weg' en 'ik wil blijven'! Ik was bang, maar ervoer ook iets speciaals dat me nieuwsgierig maakte. Afen toe ging ik naar de gemeente en zo leerde ik een aantal mensen kennen. Maar ik gedroeg me als een Farizeeër, wantrouwend en kritisch. Ik dacht het allemaal beter te weten. Na ongeveer een half jaar kreeg ik de kans om een school voor discipelschap te volgen. Ik aarzelde aanvankelijk maar besloot toch om mee te doen. De mensen die de lessen verzorgden, hadden veel geduld met me, al gedroeg ik me soms onmogelijk. We gingen samen een weekend weg en de eerste nacht werd ik wakker van een enorme schreeuw naast me. Ik schrok me wezenloos maar viel na een tijdje weer in slaap. De volgende dag kwam er iemand naar me toe die me op de man af vroeg: 'Wat wil je nou? Kies je voor Jezus, ja of nee?' Mijn antwoord was ja en ik bad het zondaarsgebed. Even later was het alsof de zon door de wolken heen brak, alles was opeens anders. Mijn angst voor God was verdwenen, ik begreep wie Hij werkelijk is. Geen boeman maar een liefdevolle Vader! Ook werd me verteld dat ik anders uit mijn ogen keek. Die nacht sliep ik heerlijk tot ik opnieuw werd gewekt door een enorme brul. Ik zag hoe de jongen naast me vanuit zijn bed werd gelanceerd en begreep dat dit demonisch moest zijn. Terwijl hij op de grond lag, werd de demon in de jongen door iemand bestraft. Ik zag het voor mijn ogen gebeuren en besepte dat er werkelijk zoiets moest bestaan als een geestelijke wereld met goed en kwaad. Maar ik was doodsbang en durfde niet te gaan slapen. In stilte vroeg ik aan God of Hij m'n bed wilde laten instorten zodat ik ergens anders kon gaan liggen. Tot mijn stomme verbazing en opluchting gebeurde dat even later en kon ik, zonder iemand te kwetsen, stilletjes een ander bed opzoeken. Na dit incident besloot ik radicaal voor een leven met God te kiezen.

In vuur en vlam

En radicaal was ik! Ik kreeg een enorme honger

naar de Bijbel. Nooit meer wilde ik mezelf nog bezatten in de kroeg, dat was voorgoed voorbij. Ik stond in vuur en vlam en besloot mijn oude leven af te leggen in het watergraf van de doop. Dat was een schok voor mijn familie en vrienden en sommigen van hen probeerden me op andere gedachten te brengen. Blijkbaar had niemand er moeite mee dat ik keer op keer dronken werd als ik ging stappen maar nu ik me liet dopen, ondervond ik veel weerstand. Toch liet ik me niet tegenhouden door negatieve reacties uit mijn omgeving. Ik wist dat ik afscheid moest nemen van mijn oude leven en al was dat niet gemakkelijk, ik deed het. De eerste jaren na mijn bekering waren heel fijn. Ik vertrok bij Defensie, begon een eigen rijsschool en draaide mee in het leiderschapsteam van de gemeente.

In de woestijn

In 2007 overleed mijn moeder na een ziekbed van slechts drie weken. Dat was een enorme klap, ik donderde keihard van mijn roze wolk. Nadat ze gestorven was voelde ik opeens haar aanwezigheid in mijn slaapkamer, ze zocht contact met me. Ik realiseerde me dat ik te maken moest hebben met een demonische macht en vroeg deze om weg te gaan in Jezus' naam. Er gebeurde niets. De tweede keer sprak ik met autoriteit en de demon verdween. Maar ik had er een dubbel gevoel over. Ik had mijn 'moeder' weggestuurd en de pijn die 'zij' daarover had, werd als het ware op mij geprojecteerd. Ik had veel verdriet en voelde me ellendig. Alles uit mijn verleden kwam weer naar boven. Ik kon nog wel functioneren maar voelde me eenzaam. In dit alles ervoer ik echter dat God bij me was. Meerdere keren werd ik door Hem bemoedigd en liefdevol aangeraakt en samen met Hem ging ik door een diep proces van innerlijke genezing. In die woestijnperiode leerde ik veel over mezelf en kreeg ik het verlangen om alle troep uit het verleden definitief op te ruimen.

**: 'Heer, vergeef me dat ik
: uw kinderen heb gezien
: als potentiële doelen,
: op zoek naar wie ik kon
: doden. Vergeef me dat
: ik steeds gericht was
: op het doden van uw
: schepselen.'**

God is goed!

Ik bezocht een conferentie van *Geboren om vrij te zijn* en op een gegeven moment werd er een oproep gedaan. Ik kreeg hartkloppingen, begon te hyperventileren, maar ging uiteindelijk toch naar voren. Er werd met me gebeden en ik sprak ook zelf een gebed uit. Dit waren, letterlijk, mijn woorden: 'Heer, vergeef me dat ik uw kinderen heb gezien als potentiële doelen, op zoek naar wie ik kon doden. Vergeef me dat ik steeds gericht was op het doden van uw schepselen.' Ik werd erg emotioneel, maar merkte op dat moment ook hoe ik werd vrijgezet. God deed een genezend werk in mij. Nu, een paar jaar later, ben ik gelukkig getrouwd met Janneke en samen dienen we onze Heer. Mijn angst voor God is verdwenen, ik weet dat Hij me onvoorwaardelijk liefheeft. En wat de toekomst gaat brengen? Geen idee, maar ik ervaar dat God me bevestigt in wat ik doe. Hij is mijn Vader.

